

Arrest

nr. 65 101 van 26 juli 2011
in de zaak RvV 72 475 / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. VAN KELST, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 februari 2010 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 26 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 13 april 2011.

1.3. Op 2 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 3 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van S. B. :

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en van Roma origine te zijn. U verklaart heel uw leven gewoond te hebben in Qyshk, in de gemeente Pejë. U verklaart voornamelijk problemen te hebben gehad met uw burens, de familie C.(...), en dan meer bepaald met de broers G.(...) en K.(...) en hun neef A.(...) C.(...). Uw problemen zouden reeds onmiddellijk na de oorlog begonnen zijn: zo zou uw huis regelmatig met stenen bekogeld zijn en zouden uw kinderen geslagen zijn. Sinds uw kinderen naar school gingen, zouden ze ook onderweg naar en soms zelfs op school zelf geslagen zijn. Het probleem van stenen gooien zou zich praktisch elke nacht tussen 19 en 22u voorgedaan hebben. Na de oorlog zouden uw ooms problemen hebben gekend. In 2000 werd het huis van één van hen in brand gestoken. Drie à vier jaar geleden werd de omheining van het huis van een andere oom vernield en twee jaar geleden werden de bomen in de tuin van nog een andere oom vernield. U verklaart eveneens de familie C.(...) hiervoor verantwoordelijk te houden. Sinds midden 2008 zou ook uw huis meer gevisieerd worden. Omstreeks middernacht in de zomer van 2008 zou een deel van de houten omheining rond uw huis vernield zijn met behulp van een zware machine. Ongeveer een jaar later, op een avond in de herfst van 2009, zouden al uw ramen kapot zijn gegoooid. Op dat moment zou u beslist hebben dat de maat vol was en zou u naar de politie zijn geweest, die hierop met u ter plaatse de eerste vaststellingen kwam doen. Nadien zouden onbekenden in de buurt van uw huis hebben geschoten met de bedoeling u bang te maken. Omwille van deze redenen verklaart u op 13 februari 2010 vanuit Qyshk naar België vertrokken te zijn. Uw moeder (M.(...) B.(...), O.V. 6.578.127), uw zwangere vrouw (R.(...) B.(...), O.V. 6.578.135) en uw drie minderjarige kinderen vergezelden u. U zou in België aangekomen zijn op 15 februari 2010 en vroeg hier diezelfde dag nog asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte; uw Kosovaarse identiteitskaart; uw rijbewijs; uw lidkaart van de Roma partij; de geboorteakte van uw vrouw; de identiteitskaart van uw vrouw; de geboorteakten van uw 4 kinderen; de UNMIK-identiteitskaart van uw moeder; de huwelijksakte van uw ouders; het eigendomsbewijs van uw huis in Qyshk, uitgereikt op 18 januari 2010 te Pejë; een attest vanwege de lokale voorzitter van de Romapartij in Pejë, opgemaakt op 9 november 2009 te Pejë.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er een aantal ernstige tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote die de geloofwaardigheid van uw relaas aantasten. Zo verklaart uw echtgenote aanvankelijk dat de omheining van uw huis werd vernield in de zomer van 2009 en dat twee à drie dagen later stenen werden gegooid naar uw huis waarbij het glas van de voordeur werd vernield (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). U situeert de vernieling van uw omheining in de zomer van 2008 en de vernielingen aan uw huis in de herfst van 2009. U verklaart ook dat alle vensters werden vernield (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Slechts nadat uw echtgenote werd gewezen op de tegenstrijdigheid met uw verklaringen, sluit ze zich aan bij uw verklaringen, wat bevreemdend is (gehoorverslag echtgenote CGVS, p. 14). Uw echtgenote verklaart verder ook dat u nadat de politie de eerste vaststellingen was komen doen, twee dagen later naar de politie zou zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaart dan weer dat u drie à vier maanden na het incident in de herfst van 2009 naar de politie zou zijn gegaan en u verklaart uitdrukkelijk dat u maar één keer bent teruggeweest om te informeren naar de stand van het onderzoek (gehoorverslag CGVS, p. 14). Nadat uw echtgenote op deze discrepantie werd gewezen, verklaart zij niet te weten of u later nog naar de politie zou zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw verklaring dat u drie à vier maanden na het incident naar de politie zou zijn gegaan, strookt ook niet met de bewering van uw echtgenote dat jullie twee maanden na het incident in de herfst van 2009 Kosovo zouden hebben verlaten (gehoorverslag echtgenote CGVS, p. 9). Deze discrepanties doen alvast twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Verder dient ook nog opgemerkt te worden dat de oorzaak van uw problemen onduidelijk is. Enerzijds verklaart u dat in hoofdzaak uw Albanese burens, de familie C.(...), u viseerden omdat u Roma bent (gehoorverslag CGVS, p. 12), terwijl u later tijdens uw gehoor verklaart dat de reden waarom ze u en uw familie lastig vallen wel eens een eigendoms kwestie zou kunnen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 18). Uw verklaringen dat diezelfde familie C.(...) tevens de bezittingen van uw ooms viseren –die zich

nochtans niet fysiek in Kosovo bevinden- lijkt dit vermoeden trouwens te bevestigen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Zoals de gewoonte is bij een conflict tussen burens heeft u op de eerste plaats getracht uw problemen met deze familie persoonlijk op te lossen. Zo besloot u zelf naar de vaders van deze jongens te gaan om het probleem, en dan vooral het probleem dat uw kinderen door hen geslagen werden en het stenen gooien, aan te kaarten (gehoorverslag CGVS, p. 6). Voor de vernieling van uw houten omheining stapte u naar de wijze van het dorp, H.(...) C.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 15). Hoewel u bijgevolg getracht heeft om uw problemen in der minne op te lossen, wierpen uw inspanningen geen vruchten af. In dergelijke gevallen mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat men een stap verder gaat door de lokale autoriteiten –in casu de politie- in te schakelen.

Volgens uw verklaringen heeft u in die tien jaar dat uw problemen al aanslepen amper één keer de politie erbij geroepen, namelijk in de herfst van 2009 toen de ramen van uw woning werden ingegooid. Diezelfde avond nog zou u naar het politiekantoor van Pejë gereden zijn om aangifte te doen. De Kosovaarse Politie (KP) nam uw verhaal blijkbaar ter harte, aangezien twee agenten u diezelfde avond nog naar huis vergezelden om vaststellingen te doen. De agenten namen bovendien notities en verzamelden bewijsmateriaal (gehoorverslag CGVS, p. 12). Toen u nadien niets meer van hen hoorde, zou u nog één keer naar het politiebureau gegaan zijn om navraag te doen. De agenten moesten u het antwoord op uw vraag of ze de daders al op het spoor waren echter schuldig blijven en vertelden u zelf te zullen contacteren zodra ze meer wisten. Deze ervaring met de Kosovaarse politie toont echter aan dat dergelijke bescherming door de lokale autoriteiten –in casu de politie- in Kosovo voor alle mensen toegankelijk is, waardoor evenmin gesteld kan worden dat u omwille van redenen zoals bepaald in voornoemde Conventie van Genève niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Uit niets blijkt immers dat u voor uw problemen met uw burens in Kosovo of bij herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onafdoend beroep kon / zou kunnen doen op de bescherming van de in uw land aanwezige autoriteiten en dat u aldus bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde immers ook nog nooit problemen te hebben gekend met de Kosovaarse autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is dan ook bevreemdend dat u bij uw bezoek aan de politie niet verteld heeft over uw nieuwe problemen, namelijk de geweerschoten in de buurt van uw woning (gehoorverslag CGVS, p. 14). Verder dient opgemerkt te worden dat u, toen u vaststelde dat er geen vooruitgang werd geboekt in het politieonderzoek, u desondanks besloot om niet naar Eulex te stappen. Als uitleg waarom u de hulp van Eulex niet wou invoeren, verklaart u opnieuw bang te zijn geweest dat ze u dan nog meer scheef zouden bekijken en uw huis zouden binnendringen om u te vermoorden. Om diezelfde reden deed u ook geen beroep op KFOR. Verder verklaarde u dat de hulp invoeren van één van deze organisaties gelijk zou staan aan een definitieve beslissing om het land te verlaten, omdat het een verder verblijf in Kosovo onmogelijk zou maken (gehoorverslag CGVS, p. 17). Deze bewering is echter nergens op gestoeld, en ook hier kan weer verwezen worden naar wat eerder werd gezegd over de noodzaak om officieel aangifte te doen van problemen om ook daadwerkelijk geholpen te worden. Er dient opgemerkt te worden dat de autoriteiten, in casu de politie, niet kunnen optreden indien ze niet op de hoogte worden gebracht van een misdrijf. De bedoeling van het indienen van een klacht is net om verdere problemen te kunnen vermijden.

In dit verband kan bovendien nog worden verwezen naar informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de politie anno 2011 in Kosovo wel degelijk actie onderneemt wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers in Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is EULEX van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) Mission in Kosovo” speciale aandacht wordt besteed aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OVSE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in overeenstemming met artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), aan de minderheden geboden wordt kan dan ook als toereikend beoordeeld worden. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie.

UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP is over het algemeen goed en de verschillende gemeenschappen zijn over het algemeen tevreden met het werk van de KP en de KFOR.

Wat betreft het probleem van uw drie oudste kinderen die geslagen werden, dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat kinderen van de familie C.(...) als schuldigen werden aangeduid. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u voor het grootste probleem, namelijk het feit dat uw kinderen onderweg naar school geslagen werden, reeds zelf een oplossing had gevonden door uw kinderen dagelijks zelf of door uw moeder te laten begeleiden (gehoorverslag CGVS, p. 4). Wat er ook van zij, informatie waarover het CGVS beschikt, bevestigt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling, ... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gezien uw probleem duidelijk van lokale aard is, werd u gevraagd naar de mogelijkheid om uw huis te verkopen en elders in Kosovo te gaan wonen. Als antwoord hierop verklaarde u dat Roma's ook op andere plaatsen problemen hebben, en dat nieuwkomers het in ieder geval moeilijker hebben om aanvaard te worden omdat mensen er van uit gaan dat je bent moeten vertrekken omwille van problemen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Deze verklaring kan echter niet als afdoende reden beschouwd worden waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan uw problemen met de familie C.(...) te ontsnappen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u verder als Roma geen problemen ondervond (gehoorverslag CGVS, p. 17-18) en dat u zich vrij kon bewegen, getuige hiervan uw dagelijkse uitstap naar Pejë (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze verklaring wordt trouwens ondersteund door de informatie waarover het CGVS beschikt, en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het CGVS verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Pejë wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie die werd gebruikt voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. De identiteit en nationaliteit van u en uw familieleden worden immers niet betwist. Het eigendomsbewijs bevestigt uw verklaringen omtrent uw bezittingen in Qyshk, maar verschaft geen verdere informatie over de door u aangehaalde problemen. Wat betreft het attest opgesteld door de lokale voorzitter van de Roma partij, dient erop gewezen te worden dat het een gesolliciteerd attest betreft. Verder is het in eerder algemene termen geschreven, waardoor een aantal aangehaalde feiten niet op u van toepassing blijken. Tot slot stemmen de aangebrachte feiten over uw persoonlijke situatie niet volledig overeen met uw asielaanvraag, en dient opgemerkt te worden dat ook de informatie over de algemene situatie van Roma in Kosovo in dit attest niet strookt met de eerder vermelde recente informatie waarover het CGVS beschikt. .

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van R. B.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en van Roma origine te zijn. U verklaart sinds uw huwelijk in 1995 in Qyshk gewoond te hebben, in de gemeente Pejë. Op 13 februari 2010 hebt u uw land van herkomst verlaten, vergezeld door uw man (S.(...) B.(...), O.V. 6.578.156), uw 3 minderjarige kinderen, en uw schoonmoeder (M.(...) B.(...), O.V. 6.578.127). Op 15 februari 2010 bent u in België aangekomen en heeft u hier asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. (De escalerende problemen voornamelijk met leden van de familie C.(...) in uw dorp.)

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte; uw Kosovaarse identiteitskaart; de geboorteakte van uw man; de Kosovaarse identiteitskaart van uw man; het rijbewijs van uw man; de lidkaart van de Roma partij van uw man; de geboorteakten van uw 4 kinderen; de UNMIK-identiteitskaart van uw schoonmoeder; de huwelijksakte van uw schoonouders; het eigendomsbewijs van uw huis in Qyshk, uitgereikt op 18 januari 2010 te Pejë; een attest vanwege de lokale voorzitter van de Romapartij in Pejë, opgemaakt op 9 november 2009 te Pejë.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er een aantal ernstige tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote die de geloofwaardigheid van uw relaas aantasten. Zo verklaart uw echtgenote aanvankelijk dat de omheining van uw huis werd vernield in de zomer van 2009

en dat twee à drie dagen later stenen werden gegooid naar uw huis waarbij het glas van de voordeur werd vernield (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). U situeert de vernieling van uw omheining in de zomer van 2008 en de vernielingen aan uw huis in de herfst van 2009. U verklaart ook dat alle vensters werden vernield (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Slechts nadat uw echtgenote werd gewezen op de tegenstrijdigheid met uw verklaringen, sluit ze zich aan bij uw verklaringen, wat bevreemdend is (gehoorverslag echtgenote CGVS, p. 14). Uw echtgenote verklaart verder ook dat u nadat de politie de eerste vaststellingen was komen doen, twee dagen later naar de politie zou zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaart dan weer dat u drie à vier maanden na het incident in de herfst van 2009 naar de politie zou zijn gegaan en u verklaart uitdrukkelijk dat u maar één keer bent teruggeweest om te informeren naar de stand van het onderzoek (gehoorverslag CGVS, p. 14). Nadat uw echtgenote op deze discrepantie werd gewezen, verklaart zij niet te weten of u later nog naar de politie zou zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw verklaring dat u drie à vier maanden na het incident naar de politie zou zijn gegaan, strookt ook niet met de bewering van uw echtgenote dat jullie twee maanden na het incident in de herfst van 2009 Kosovo zouden hebben verlaten (gehoorverslag echtgenote CGVS, p. 9). Deze discrepanties doen alvast twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Verder dient ook nog opgemerkt te worden dat de oorzaak van uw problemen onduidelijk is. Enerzijds verklaart u dat in hoofdzaak uw Albanese bureu, de familie C.(...), u viseerden omdat u Roma bent (gehoorverslag CGVS, p. 12), terwijl u later tijdens uw gehoor verklaart dat de reden waarom ze u en uw familie lastig vallen wel eens een eigendoms kwestie zou kunnen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 18). Uw verklaringen dat diezelfde familie C.(...) tevens de bezittingen van uw ooms viseren –die zich nochtans niet fysiek in Kosovo bevinden- lijkt dit vermoeden trouwens te bevestigen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Zoals de gewoonte is bij een conflict tussen bureu heeft u op de eerste plaats getracht uw problemen met deze familie persoonlijk op te lossen. Zo besloot u zelf naar de vaders van deze jongens te gaan om het probleem, en dan vooral het probleem dat uw kinderen door hen geslagen werden en het stenen gooien, aan te kaarten (gehoorverslag CGVS, p. 6). Voor de vernieling van uw houten omheining stapte u naar de wijze van het dorp, H.(...) C.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 15). Hoewel u bijgevolg getracht heeft om uw problemen in der minne op te lossen, wierpen uw inspanningen geen vruchten af. In dergelijke gevallen mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat men een stap verder gaat door de lokale autoriteiten –in casu de politie- in te schakelen.

Volgens uw verklaringen heeft u in die tien jaar dat uw problemen al aanslepen amper één keer de politie erbij geroepen, namelijk in de herfst van 2009 toen de ramen van uw woning werden ingegooid. Diezelfde avond nog zou u naar het politiekantoor van Pejë gereden zijn om aangifte te doen. De Kosovaarse Politie (KP) nam uw verhaal blijkbaar ter harte, aangezien twee agenten u diezelfde avond nog naar huis vergezelden om vaststellingen te doen. De agenten namen bovendien notities en verzamelden bewijsmateriaal (gehoorverslag CGVS, p. 12). Toen u nadien niets meer van hen hoorde, zou u nog één keer naar het politiebureau gegaan zijn om navraag te doen. De agenten moesten u het antwoord op uw vraag of ze de daders al op het spoor waren echter schuldig blijven en vertelden u zelf te zullen contacteren zodra ze meer wisten. Deze ervaring met de Kosovaarse politie toont echter aan dat dergelijke bescherming door de lokale autoriteiten –in casu de politie- in Kosovo voor alle mensen toegankelijk is, waardoor evenmin gesteld kan worden dat u omwille van redenen zoals bepaald in voornoemde Conventie van Genève niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Uit niets blijkt immers dat u voor uw problemen met uw bureu in Kosovo of bij herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onafdoend beroep kon / zou kunnen doen op de bescherming van de in uw land aanwezige autoriteiten en dat u aldus bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde immers ook nog nooit problemen te hebben gekend met de Kosovaarse autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is dan ook bevreemdend dat u bij uw bezoek aan de politie niet verteld heeft over uw nieuwe problemen, namelijk de geweerschoten in de buurt van uw woning (gehoorverslag CGVS, p. 14). Verder dient opgemerkt te worden dat u, toen u vaststelde dat er geen vooruitgang werd geboekt in het politieonderzoek, u desondanks besloot om niet naar Eulex te stappen. Als uitleg waarom u de hulp van Eulex niet wou inroepen, verklaart u opnieuw bang te zijn geweest dat ze u dan nog meer scheef zouden bekijken en uw huis zouden binnendringen om u te vermoorden. Om diezelfde reden deed u ook geen beroep op KFOR. Verder verklaarde u dat de hulp inroepen van één van deze organisaties gelijk zou staan aan een definitieve beslissing om het land te verlaten, omdat het een verder verblijf in Kosovo onmogelijk zou maken (gehoorverslag CGVS, p. 17). Deze bewering is echter nergens op gestoeld, en ook hier kan weer verwezen worden naar wat eerder werd gezegd over de noodzaak om officieel aangifte te doen van problemen om ook daadwerkelijk geholpen te worden. Er dient opgemerkt te worden dat de autoriteiten, in casu de politie, niet kunnen optreden indien ze niet op de hoogte worden gebracht van een misdrijf. De bedoeling van het indienen van een klacht is net om verdere problemen te kunnen vermijden.

In dit verband kan bovendien nog worden verwezen naar informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de politie anno 2011 in Kosovo wel degelijk actie onderneemt wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers in Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is EULEX van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) Mission in Kosovo" speciale aandacht wordt besteed aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OVSE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in overeenstemming met artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), aan de minderheden geboden wordt kan dan ook als toereikend beoordeeld worden. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP is over het algemeen goed en de verschillende gemeenschappen zijn over het algemeen tevreden met het werk van de KP en de KFOR.

Wat betreft het probleem van uw drie oudste kinderen die geslagen werden, dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat kinderen van de familie C.(...) als schuldigen werden aangeduid. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u voor het grootste probleem, namelijk het feit dat uw kinderen onderweg naar school geslagen werden, reeds zelf een oplossing had gevonden door uw kinderen dagelijks zelf of door uw moeder te laten begeleiden (gehoorverslag CGVS, p. 4). Wat er ook van zij, informatie waarover het CGVS beschikt, bevestigt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling, ... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gezien uw probleem duidelijk van lokale aard is, werd u gevraagd naar de mogelijkheid om uw huis te verkopen en elders in Kosovo te gaan wonen. Als antwoord hierop verklaarde u dat Roma's ook op andere plaatsen problemen hebben, en dat nieuwkomers het in ieder geval moeilijker hebben om aanvaard te worden omdat mensen er van uit gaan dat je bent moeten vertrekken omwille

van problemen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Deze verklaring kan echter niet als afdoende reden beschouwd worden waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan uw problemen met de familie C.(...) te ontsnappen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u verder als Roma geen problemen ondervond (gehoorverslag CGVS, p. 17-18) en dat u zich vrij kon bewegen, getuige hiervan uw dagelijkse uitstap naar Pejë (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze verklaring wordt trouwens ondersteund door de informatie waarover het CGVS beschikt, en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het CGVS verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Pejë wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie die werd gebruikt voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. De identiteit en nationaliteit van u en uw familieleden worden immers niet betwist. Het eigendomsbewijs bevestigt uw verklaringen omtrent uw bezittingen in Qyshk, maar verschaft geen verdere informatie over de door u aangehaalde problemen. Wat betreft het attest opgesteld door de lokale voorzitter van de Roma partij, dient erop gewezen te worden dat het een gesolliciteerd attest betreft. Verder is het in eerder algemene termen geschreven, waardoor een aantal aangehaalde feiten niet op u van toepassing blijken. Tot slot stemmen de aangebrachte feiten over uw persoonlijke situatie niet volledig overeen met uw asielrelaas, en dient opgemerkt te worden dat ook de informatie over de algemene situatie van Roma in Kosovo in dit attest niet strookt met de eerder vermelde recente informatie waarover het CGVS beschikt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling –, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juni 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 en de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voeren verzoekers aan dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging aantonen, minstens aannemelijk maken doordat zij een coherent en eenduidig asielrelaas naar voor brengen en zij gegevens aanbrengen die overeenstemmen met de gegevens waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beantwoordt hun asielrelaas echter door te verwijzen naar de algemene situatie van Roma in Kosovo en de initiatieven die werden genomen om de discriminatie van Roma te vermijden, wat volgens verzoekers strijdig is met de verplichting om een persoonlijke vrees aan te tonen. Zij vervolgen dat zij

omwille van hun origine ernstige problemen hebben ondervonden waarvoor aanvankelijk klacht werd neergelegd bij de politiediensten doch waaraan geen nuttig gevolg werd gegeven en waarna zij het slachtoffer zijn geworden van nog meer ingrijpende vervolgingen zodat zij zich genooddaakt zagen hun land van herkomst te ontvluchten. Zij menen dat, gelet op de veelheid aan feiten waarvan zij het slachtoffer zijn geworden, een gebeurlijke materiële vergissing dan wel verwardheid naar de situering in de tijd en ruimte hen niet ten kwade kan worden geduid en alleszins geen afbreuk doet aan hun asielrelaas. Een gebeurlijk verschil in hun verklaringen dient dan ook in redelijkheid te worden beoordeeld en dient te worden beschouwd in het licht van de vervolgingen die zij hebben ondergaan, aldus verzoekers. Voorts betwisten verzoekers dat zij over een intern vluchtalternatief beschikken. Zij verduidelijken dat in geval van verhuis onmiddellijk duidelijk zal worden dat zij redenen hebben om hun oorspronkelijke woonplaats te verlaten en zij onmiddellijk opnieuw slachtoffer zullen worden in de zin van de Conventie van Genève. Tot slot wijzen verzoekers op een nieuw element, dat als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd en dat de door hen geleden vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève bevestigt en in die zin een tegengewicht vormt voor de vastgestelde discrepanties in hun verklaringen. Het betreft volgens verzoekers een kopie van een akte opgesteld op 5 mei 2010 door de Gemeentelijke rechter van Pejë, akte nummer 33/11, vergezeld van een “vrije vertaling”.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut – , afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voeren verzoekers aan dat in de bestreden beslissingen geen enkele overweging werd opgenomen betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Voorts poneren zij dat, indien zij zouden dienen terug te keren naar hun land van herkomst, zij een reëel risico lopen op ernstige schade waartegen zij geen bescherming kunnen vragen. Hun leven is ernstig in gevaar, indien niet reeds door vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève dan wel zeker als gevolg van willekeurig geweld, aldus nog verzoekers.

2.3. Waar verzoekers betogen dat de noodzaak in hun hoofde om een persoonlijke vrees aan te tonen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan worden beantwoord met een verwijzing naar de algemene situatie van Roma, gaan zij voorbij aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissingen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen aangehaalde argumenten die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten dat verzoekers onvoldoende gegevens hebben aangebracht op basis waarvan ten aanzien van hen kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt uit de lezing van de bestreden beslissingen dat (i) een aantal ernstige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers de geloofwaardigheid van hun relaas aantasten, zoals omstandig wordt uiteengezet, (ii) de oorzaak van hun problemen onduidelijk is, (iii) verzoeker in de tien jaar dat de problemen al aanslepen amper één keer de politie erbij heeft geroepen, terwijl zijn ervaring met de Kosovaarse politie nochtans aantoonde dat bescherming door de lokale autoriteiten – in casu de politie – in Kosovo voor alle mensen toegankelijk is, waardoor evenmin gesteld kan worden hij omwille van redenen zoals bepaald in de Conventie van Genève niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier eveneens blijkt dat de politie anno 2011 in Kosovo wel degelijk actie onderneemt wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), aan de minderheden geboden wordt als toereikend kan worden beoordeeld, dat ook Roma, Ashkali en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie, dat UNMIK en de KP voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen en dat klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld, (v) wat het probleem van de drie oudste kinderen die geslagen werden betreft, verzoekers zelf al een oplossing hadden gevonden voor het grootste probleem, (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op integratie van de Roma minderheid en niet op discriminatie en vervolging, (vii) verzoekers hun probleem duidelijk van lokale aard is en geen afdoende reden wordt aangebracht waarom zij zich niet elders in Kosovo zouden kunnen vestigen om aan hun problemen met de familie C. te ontsnappen, temeer uit verzoekers hun verklaringen blijkt dat zij verder als Roma geen problemen ondervonden en dat zij zich vrij konden bewegen, verklaringen welke worden ondersteund door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, de veiligheidssituatie er over het algemeen als stabiel

en kalm wordt omschreven, in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld en zich al lang geen veiligheidsincidenten voordeden waarbij de RAE gemeenschap betrokken was en de drie groepen zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid beschikken, (viii) ook UNHCR, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009, benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele merites moeten worden beoordeeld en (ix) de neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande overwegingen, zoals omstandig wordt toegelicht.

Uit de bestreden beslissingen blijkt derhalve duidelijk dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het individuele asielrelaas van verzoekers gekoppeld werd aan de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over verzoekers hun land van herkomst, Kosovo. Het is inherent aan de aard van de bescherming en de definitie van het vluchtelingenstatuut zoals dit blijkt uit de Conventie van Genève dat de asielzoeker subjectieve elementen dient in te roepen die op hem/haar persoonlijk van toepassing zijn. Het is daarenboven logisch en bovendien wenselijk dat de beoordelende overheid objectieve elementen, zoals gegevens omtrent de werkelijkheid in het land van herkomst, bij zijn overweging van de asielaanvraag betreft. Uit de diverse motieven van de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat het dossier van verzoekers individueel werd onderzocht. De verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst in de bestreden beslissingen is dan ook allerm minst strijdig met de verplichting voor verzoekers om een persoonlijke vrees aan te tonen. Ten overvloede benadrukt de Raad dat de algemene rapporten waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gesteund bij het nemen van de bestreden beslissingen, weliswaar een toestand in een bepaald land beschrijven, in casu Kosovo, doch het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zijn/haar specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, tenzij hij/zij natuurlijk aantoon dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt om zich een beeld te vormen van de algemene toestand onjuist is, wat verzoekers in casu nalaten te doen.

2.4. Verzoekers betwisten niet dat zij een aantal onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Evenmin voeren zij concrete argumenten aan die de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Zij beperken zich tot het vergoelijken van de vastgestelde discrepanties, verwijzende naar de veelheid van feiten waarvan zij het slachtoffer zijn geworden, waarmee zij evenwel niet vermogen deze discrepanties, die steun vinden in het administratief dossier en raken aan de kern van hun relaas, te ontcrachten. Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk volhouden dat zij een coherent en eenduidig relaas naar voren hebben gebracht. De Raad benadrukt te dezen dat van verzoekers redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij de feiten die de rechtstreekse aanleiding waren voor hun vlucht uit hun land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze kunnen weergeven. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een asielzoeker wordt verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen, en zeker de feiten die de rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaken, naar plaats en tijd kan situeren, vermits kan worden verwacht dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de veelheid aan feiten, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

2.5. In de mate al enig geloof zou worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde feiten, tonen zij niet aan dat zij zich niet elders in Kosovo zouden kunnen vestigen en dat hun beweerde problemen het lokale niveau overstijgen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt immers uit verzoekers verklaringen dat hij, behoudens de voorgehouden problemen met zijn bureu, als Roma geen problemen ondervond. Zo verklaarde hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "(...) *We hebben een goed leven gehad in Kosovo: we hadden geen problemen, een goed huis, financieel gezien geen problemen, maar alleen die problemen met onze bureu die we hadden.*" (administratief dossier, stuk 3, p. 11); "*Heeft u ooit problemen gehad met de politie in Kosovo? Nee. Heeft u ooit problemen gehad met andere autoriteiten in Kosovo (zoals bijvoorbeeld de administratie of justitie)? Nee, nooit problemen gehad. Heeft u ooit problemen gehad met andere burgers, behalve die familie C.(...)? Nee (...)* *Geen optie om huis te verkopen en elders in Kosovo te vestigen? Misschien een mogelijkheid, maar ook op andere plaatsen hebben Roma's ook problemen. Maar u vertelde dat u vooral problemen heeft met uw buur, dus dat zou dan toch opgelost zijn? Misschien wel, maar het kon ook een groter probleem worden, want als je naar een stad gaat waar niemand je kent kan je grotere problemen kennen. Want ze denken: als hij geen problemen zou hebben, zou hij niet naar hier komen.*"

(administratief dossier, stuk 3, p. 18-19). Ook verzoekster verklaarde in dit verband: *“Zijn er nog andere redenen waarom u Kosovo heeft verlaten? Neen, enkel dit, ik heb niets toe te voegen. Deze problemen hebben we gehad, het zijn deze problemen waarom we vertrokken zijn. We wilden het huis echt niet graag achterlaten, om te eten en te drinken hadden we geen problemen want de schoonbroers stuurden ons geld, maar dit alles was om van het probleem weg te lopen. (...) Heeft u ooit problemen gehad met de politie in Kosovo? Nee, behalve toen mijn man hen verwittigd heeft, heb ik geen problemen met de politie. Maar die keer had u geen problemen, u heeft ze alleen laten komen? Ja, nadat we de politie hebben geroepen hebben wel meer problemen gekregen. Heeft u ooit problemen gehad met andere autoriteiten in Kosovo (zoals bijvoorbeeld de administratie of justitie)? Nee Heeft u ooit problemen gehad met andere burgers, behalve de burgers waarover u reeds verteld heeft? Nee, enkel met deze, de C.(...)’s”* (administratief dossier, stuk 3, p. 14-15). De Raad benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet volgt dat wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, het statuut van vluchteling kan geweigerd worden omdat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kan verwachten. De loutere ontkenning, zonder valabele argumentering, door verzoekers van een intern vluchtalternatief is niet dienend. Zij beperken zich in dit verband immers tot het herhalen van hun eerdere verklaringen ter zake, overigens slechts vermoedens en speculaties van hunnentwege die niet met het minste concreet en objectief element worden gestaafd.

2.6. Waar verzoekers er in voorliggend verzoekschrift op wijzen dat zij een nieuw document voorleggen, met name een kopie van een akte opgesteld op 5 mei 2010 door de Gemeentelijke rechter van Pejë, akte nummer 33/11, vergezeld van een “vrije vertaling”, stelt de Raad vast dat als bijlage aan het verzoekschrift niet één maar twee nieuwe documenten worden gevoegd, waarvan één stuk vergezeld van een “vrije vertaling”, met name de kopie van een akte 33/11 van 23 mei 2011. Vooreerst wijst de Raad erop dat de stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals wordt voorgeschreven door artikel 8 PR RvV. Bovendien kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze voorgelegd worden ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft het document opgesteld op 5 mei 2010, kan uit de opmaak van het document nog worden afgeleid – vermits er geen vertaling van dit document wordt neergelegd – dat het een attest betreft opgesteld door de lokale voorzitter van de Roma partij, net zoals een gelijkaardig attest opgesteld op 9 november 2009, door verzoekers reeds neergelegd in de loop van de administratieve procedure en besproken in de bestreden beslissingen als volgt: *“Wat betreft het attest opgesteld door de lokale voorzitter van de Roma partij, dient erop gewezen te worden dat het een gesolliciteerd attest betreft. Verder is het in eerder algemene termen geschreven, waardoor een aantal aangehaalde feiten niet op u van toepassing blijken. Tot slot stemmen de aangebrachte feiten over uw persoonlijke situatie niet volledig overeen met uw asielrelaas, en dient opgemerkt te worden dat ook de informatie over de algemene situatie van Roma in Kosovo in dit attest niet strookt met de eerder vermelde recente informatie waarover het CGVS beschikt.”* Verzoekers betwisten deze motivering niet zodat deze staande blijft en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft het attest van 23 mei 2011, dat volgens verzoekers en volgens de vrije vertaling zou uitgaan van de gemeentelijke rechter in Pejë, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers niet de minste toelichting geven hoe ze het document in kwestie hebben bekomen, noch hoe de opsteller ervan op de hoogte is van de feiten aangehaald in het attest. De Raad leest in de vrije vertaling weliswaar dat het attest gebaseerd is ‘op de vraag van verzoeker en op beschikbare notities’, wat de Raad evenwel ten zeerste bevreemdend overkomt. Verzoeker verklaarde immers voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat hij slechts naar aanleiding van één incident de politie heeft ingeschakeld, namelijk in 2009 wanneer de ramen van zijn woning met stenen werden ingegooid, en dat hij de politie niet contacteerde toen geweerschoten werden afgevuurd in de buurt van zijn huis (administratief dossier, stuk 3, p. 12-14). Nochtans wordt dit laatste incident volgens de vrije vertaling wel aangehaald in het attest, wat des te meer opmerkelijk is daar verzoeker expliciet verklaarde, behoudens de politie, nooit een andere of hogere instantie te hebben benaderd in verband met zijn problemen (administratief dossier, stuk 3, p. 17).

In acht genomen wat voorafgaat, vermogen de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde attesten niet om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten te bevestigen.

2.7. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers niet de minste poging ondernemen om de overige motieven van de bestreden beslissing, in het bijzonder waar wordt gesteld dat (i) de oorzaak van hun problemen onduidelijk is, (ii) verzoeker in de tien jaar dat de problemen al aanslepen amper één keer de politie erbij heeft geroepen, terwijl zijn ervaring met de Kosovaarse politie nochtans aantoonde dat bescherming door de lokale autoriteiten – in casu de politie – in Kosovo voor alle mensen toegankelijk is, waardoor evenmin gesteld kan worden hij omwille van redenen zoals bepaald in de Conventie van Genève niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier eveneens blijkt dat de politie anno 2011 in Kosovo wel degelijk actie onderneemt wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), aan de minderheden geboden wordt als toereikend kan worden beoordeeld, dat ook Roma, Ashkali en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie, dat UNMIK en de KP voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen en dat klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld, (iv) wat het probleem van de drie oudste kinderen die geslagen werden betreft, verzoekers zelf al een oplossing hadden gevonden voor het grootste probleem, en (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op integratie van de Roma minderheid en niet op discriminatie en vervolging, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Evenmin brengen zij concrete elementen aan waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn of dat hij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De uitgebreide motivering dienaangaande blijft derhalve onverminderd gehandhaafd en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten wordt niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen toont aan dat verzoekers hun bewering als zouden de bestreden beslissingen niet vermelden om welke redenen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, feitelijke grondslag mist. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft immers op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekers nog verwijzen naar een situatie van willekeurig geweld in Kosovo, laten zij na te verduidelijken om welke reden zij menen dat de actuele situatie er van die aard zou zijn dat er een reëel risico zou zijn op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Geen enkel gegeven of element in het administratief dossier wijst er op dat in Kosovo de actuele situatie van dien aard is dat er een reëel risico zou zijn op ernstige schade.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS